

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **Ing. L. K.**, zastoupeného JUDr. Martinem Mikyskou, advokátem se sídlem v Malé Skále čp. 397, PSČ 468 31, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách č. II ze dne 9.3. 2011, č.j. X a dále proti rozhodnutí žalované č. II ze dne 3.11. 2010, č.j. X, o povinnosti vrátit přeplatek na starobním důchodu, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Praze o námitkách č. II ze dne 9.3. 2011, č.j. X a rozhodnutí č. II ze dne 3.11. 2010, č.j. X se z r u š u j í a věc s e v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 7.157,-Kč, a to k rukám JUDr. Martina Mikysky, advokáta se sídlem v Malé Skále čp. 397, PSČ 468 31.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce prostřednictvím svého zástupce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované o námitkách č. II ze dne 9.3. 2011, č.j. X, jímž žalovaná rozhodla tak, že se námitky zamítají a rozhodnutí žalované č.j. X ze dne 3.11. 2010 se potvrzuje. Rozhodnutím ze dne

3.11.2011, č.j. X (správně rozhodnutím č. II ze dne 3.11. 2010) uložila žalovaná žalobci povinnost vrátit žalované podle ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zopsz“) přeplatek na starobním důchodu za dobu od 1.1. 2006 do 11.12. 2010 v částce 93.002,-Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žalobce v žalobě zopakoval stejné námitky, které uplatnil proti rozhodnutí žalované č. II ze dne 3.11. 2010. Uvedl, že k přeplatku došlo tím, že mu žalovaná rozhodnutím ze dne 20.7. 2009 zvýšila starobní důchod za práci tzv. na procenta, ačkoliv mu toto zvýšení nenáleželo. Podle názoru žalobce na posuzovaný skutkový stav a jeho povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu ustanovení § 118a odst. 2 zopsz nedopadá. Jedná se o ustanovení lex specialis, podle něhož se, bez zřetele na to, zda důchodce přeplatek na důchodu zavinil či nikoliv, posuzují jen situace, kdy starobní důchod neměl být vyplácen, protože nebyly splněny zákonné podmínky pro souběžné pobírání starobního důchodu a mzdy ze zaměstnání, o čemž svědčí také odkaz formou poznámky pod čarou na ustanovení § 37 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále také jen „zdp“). Doplnil, že byť poznámky pod čarou nejsou součástí normativního textu právního předpisu, jsou důležitým vodítkem pro interpretaci zákona. Dále uvedl, že vznikl-li přeplatek na starobním důchodu z jakékoliv jiné příčiny, např. proto, že žalovaná dodatečně zjistila nesprávně přiznanou výši důchodu a na nesprávně přiznané a vyplácené výši starobního důchodu se důchodce svým zaviněním nijak nepodílel, pak se dle jeho názoru může výše důchodu měnit jen do budoucna, nikoliv zpětně. O vrácení části starobního důchodu mohlo být proto rozhodováno jen podle § 118a odst. 1 zopsz a nikoli podle § 118a odst. 2 cit. zákona. Dodal, že ustanovení § 118a odst. 1 zopsz je však v daném případě neaplikovatelné, protože chybí znak vědomé nedbalosti nebo nesplnění povinnosti na straně důchodce. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání nákladů řízení k rukám jeho zástupce.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (*rozhodnutí o námitkách č. II ze dne 9.3. 2011, č.j. 290 715 034/315-LP*) žalovaná k podaným námitkám uvedla, že se neztotožňuje s právním názorem zástupce žalobce o nemožnosti aplikace ustanovení § 118a odst. 2 zopsz na případ žalobce. Vyslovila názor, že jak systematickým, tak logickým i gramatickým výkladem nelze dojít k jinému závěru, než k tomu, že na skutkový stav rozhodované věci citované ustanovení dopadá. Uvedla, že je nepochybné, že přeplatek na starobním důchodu vznikl za dobu od 1.1. 2006 do 11.12. 2010 v částce 93.002,-Kč, v důsledku neprávem přiznaného zvýšení důchodu za práci konanou v době od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.3. 2001. Zvýšení procentní výměry starobního důchodu ve smyslu ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, resp. dle ustanovení § 34 odst. 2 zdp žalobci nenáleželo, neboť v uvedených dobách pobíral starobní důchod. Otázka, zda v uvedených dobách byl či nebyl žalobci vyplácen starobní důchod, byla postavena na jisto až rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 53/2009-38 ze dne 26.3. 2010, kterým byla žalované uložena povinnost vrátit žalobci částky sražené z vypláceného důchodu, čímž bylo de facto rozhodnuto o tom, že po dobu výdělečné činnosti žalobce za období od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od

12.4. 1998 do 31.3. 2001 mu byl starobní důchod vyplácen. Dále odůvodnila, že otázka neoprávněnosti zvýšení důchodu byla rozhodnuta rozhodnutím žalované č. I ze dne 9.3. 2011, na jehož výrok a odůvodnění tímto rozhodnutím odkázala. Žalovaná vyslovila názor, že podmínky stanovené zdp pro výplatu zvýšeného důchodu žalobce v době od 1.1.2006 do 11.12. 2010 nesplňoval, a proto má dle § 118a odst. 2 zopsz plátce důchodu vůči němu nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které mu nenáležely. Odůvodnila, že právě proto, že v daném případě nejde o zavinění žalobce, je nutno aplikovat ustanovení § 118a odst. 2 zopsz a nikoliv ustanovení § 118a odst. 1 cit. zákona, jehož aplikace přichází v úvahu v případech, kdy důchod byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce než náležel, protože příjemce důchodu nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijal důchod nebo část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce než náležel, nebo vědomě jinak způsobil, že důchod nebo jeho část byl vyplácen neprávem nebo ve vyšší částce než náležel. Závěrem uvedla, že způsob zjištění příčiny přeplatku není z hlediska dikce ustanovení § 118a odst. 2 zopsz pro aplikaci tohoto ustanovení rozhodný.

Žalovaná se svým vyjádření k žalobě ze dne 14.9. 2011 odkázala na své vyjádření ze dne 19.8. 2011, které soudu zaslala ve věci vedené tímto soudem pod sp. zn. 32 Ad 17/2011 (snížení starobního důchodu), které se týká přezkumu rozhodnutí žalované o námitkách č. I ze dne 9.3. 2011, č.j. 290 715 034/315-LP uplatněných žalobcem proti rozhodnutí žalované č. I ze dne 3.11. 2010, č.j. 290 715 034. Tímto rozhodnutím o námitkách č. I ve spojení s rozhodnutím č. I žalovaná snížila žalobci starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. c) ode dne 12.12. 2010 na částku 11.294,-Kč měsíčně. Dále zopakovala a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí č. II o námitkách ze dne 9.3. 2011.

Žalobce v replice na vyjádření žalované setrval na svých argumentech uvedených v žalobě a zdůraznil, že žalovaná rozhodla o vrácení přeplatku na jeho starobním důchodu podle nepříslušného ustanovení § 118a odst. 2 zopsz, tedy věcně nesprávně a nezákonně.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, žalobu projednal při jednání.

Zástupce žalobce odkázal v celém rozsahu na podanou žalobu a zdůraznil, že žalovaná pro řešení vzniklé situace použila nesprávné ustanovení pro vrácení přeplatku, a to ust. § 118 odst. 2 zopsz. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné a mělo by být soudem zrušeno. Připomněl, že žalobce se žádného zaviněného jednání nedopustil, pobíral starobní důchod a současně pracoval a k tomu došlo jeho pouhou nevědomostí a nikoli úmyslným zaviněním. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání nákladů řízení v celkové výši 7.157,-Kč, které specifikoval.

Pověřená pracovnice žalované odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Upozornila, že žalovaná jak v napadeném rozhodnutí, tak i ve svém vyjádření k žalobě nesprávně uvedla datum ukončení výdělečné činnosti žalobce dnem 31.3. 2001, ač v původním rozhodnutí žalované (rozhodnutí ze dne 7.4. 2005) se uvádí, že žalobce ukončil výdělečnou činnost ke dni 31.5. 2002. Z tohoto důvodu bylo správně v rozhodnutí žalované ze dne 20.7. 2009 uvedeno, že žalobci náleží zvýšení starobního důchodu od 1.6. 2002. Současně však uvedla, že chybné uvedení data 31.3. 2001 namísto data 31.5. 2002 nemá vliv na výši důchodu ani na výši vyčísleného přeplatku. Konečné rozhodnutí ve věci ponechala na úvaze soudu. Náklady řízení nežádala.

V přezkumném řízení provedl soud důkaz podstatným obsahem dávkového (správního) spisu, který ohledně žalobce vede žalovaná. Pro úplnost a přehlednost soud chronologicky uvádí a rekapituluje pro věc rozhodné skutečnosti:

1) Rozhodnutím žalované ze dne 7.4. 2005 bylo žalobci uloženo vrátit žalované přeplatek na starobním důchodu v částce 436.838,-Kč podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., neboť výplata starobního důchodu v období od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.5. 2002 žalobci nenáležela, neboť pracoval v pracovním poměru uzavřeném na dobu neurčitou a nesplňoval podmínku ustanovení § 37 odst. 5 zdp v tehdy platném znění, upravující souběh pobírání starobního důchodu při výdělečné činnosti jen tehdy, byl-li uzavřen na dobu určitou. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29.6. 2006, č.j. 32 Cad 32/2005 žalobu žalobce zamítl. Nejvyšší správní soud i Ústavní soud potvrdily správnost rozhodnutí krajského soudu a tím i správnost rozhodnutí žalované ze dne 7.4. 2005.

2) Rozhodnutím č. II ze dne 20.7. 2009 žalovaná zvýšila žalobci od 1.6. 2002 starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. b) zdp. Dodatečně mu tak započítala dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod za dobu od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.3. 2001 (*správně mělo být uvedeno do 31.5. 2002*).

3) Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 53/2009-38 ze dne 26.3. 2010 bylo žalované uloženo, aby žalobci vrátila částky sražené z vypláceného starobního důchodu na úhradu přeplatku vyčísleného žalobci rozhodnutím žalované ze dne 7.4. 2005.

4) Rozhodnutím č. I ze dne 3.11. 2010, č.j. 290 715 034 ve spojení s rozhodnutím o námitkách č. I ze dne 9.3. 2011, č.j. 290 715 034/315-LP žalovaná snížila žalobci starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. c) ode dne 12.12. 2010 na částku 11.294,-Kč měsíčně (přezkumné řízení vedené zdejší soudem pod sp. zn. 32 Ad 17/2011). Důvodem snížení starobního důchodu byla skutečnost, že žalobci zvýšení za práci vykonávanou po vzniku nároku na starobní důchod v době od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.3. 2001 (*správně do 31.5. 2002*) podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, resp. podle ustanovení § 34 odst. 2 zdp žalobci nenáleželo, neboť v uvedených dobách pobíral starobní důchod. Tato

skutečnost byla postavena na jisto až rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 53/2009-38 ze dne 26.3. 2010.

5) Rozhodnutím č. II ze dne 3.11. 2010, č.j. 290 715 034 uložila žalovaná žalobci povinnost vrátit žalované přeplatek na starobním důchodu za dobu od 1.1. 2006 do 11.12. 2010 v částce 93.002,-Kč podle ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Rozhodnutím žalované o námitkách č. II ze dne 9.3. 2011, č.j. 290 715 034/315-LP byly námitky žalobce zamítnuty a rozhodnutí žalované č. II ze dne 3.11. 2010, č.j. 290 715 034 potvrzeno (předmětné řízení).

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování s přihlédnutím k příslušným zákonným ustanovením dospěl k závěru, že žaloba j e d ů v o d n á.

Soud předně uvádí, že ve věci vedené pod sp. zn. 32 Ad 17/2011, rozsudkem ze dne 9.2. 2012 žalobu zamítl.

Předmětem tohoto přezkumného řízení je posouzení, zda žalovaná ve věci vyčísleného přeplatku na starobním důchodu (ve výši 93.002,-Kč) z důvodu nesplnění podmínek pro zvýšení starobního důchodu podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, resp. podle § 34 odst. 2 zdp, aplikovala ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v souladu či v rozporu s citovaným zákonem.

Podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení se občan, který je zaměstnán po vzniku nároku na starobní důchod a nepobírá tento důchod nebo jeho část, invalidní důchod nebo důchod za výsluhu let, zvyšuje starobní důchod za každých 360 kalendářních dní zaměstnání o 4 % průměrného měsíčního výdělku....

Podle ustanovení 34 odst. 2 zdp se výše procentní výměry starobního důchodu zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 nebo 3 a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a nepobíral přitom starobní důchod ani invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně.

Podle ustanovení § 118 odst. 2 zopsz, jestliže byl občanu vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu,⁵⁷⁾ má plátce důchodu vůči tomuto občanu nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které nenáležely. To platí obdobně, zanikl-li nárok na vdovský nebo vdovecký důchod z důvodu uzavření nového manželství nebo nárok na sirotčí důchod z důvodu dosažení 26. roku věku. (Poznámka 57) odkazuje na ustanovení § 37 zdp).

V projednávaném případě vznikl přeplatek na starobním důchodu proto, že žalovaná původně žalobci rozhodnutím ze dne 20.7. 2009 zvýšila starobní důchod od 1.6. 2002, neboť mu dodatečně započetla dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku

na starobní důchod za dobu od 1.1. 1994 do 31.12. 1995 a od 12.4. 1998 do 31.3. 2001 (*resp. do 31.5. 2002*) podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, *resp. podle § 34 odst. 2 zdp.* Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 53/2009-38 ze dne 26.3. 2010 se situace změnila, neboť bylo zřejmé, že žalovaná již na žalobci nemůže vymáhat původní přeplatek na starobním důchodu ve výši 436.838,-Kč za toto období, z čehož vyplynulo, že žalobce v uvedeném období vykonával výdělečnou činnost a pobíral přitom starobní důchod. Žalovaná proto na tuto novou situaci reagovala vydáním rozhodnutí č. I ze dne 3.11. 2010, kterým žalobci podle § 56 odst. 1 písm. c) snížila starobní důchod ode dne 12.12. 2010, neboť již nadále nesplňoval podmínky pro zvýšení starobního důchodu podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, *resp. podle § 34 odst. 2 zdp.* Rozhodnutím č. II ze dne 3.11. 2010 uložila žalovaná žalobci povinnost vrátit žalované přeplatek na starobním důchodu za dobu od 1.1. 2006 do 11.12. 2010 v částce 93.002,-Kč podle § 118a odst. 2 zopsz.

Zákon č. 582/1991 Sb. v ustanovení 118a odst. 2 obsahuje speciální úpravu odpovědnosti za přeplatek na starobním důchodu ve spojení s § 37 zákona č. 155/1995 Sb. a tato odpovědnost je koncipována na principu objektivní odpovědnosti. Objektivní odpovědnost je v právních vztazích důchodového pojištění vzácná a aplikuje se, jak vyplývá z výslovného odkazu tohoto ustanovení, v těch případech, kdy výplata starobního důchodu nenáleží z důvodu konkurence s příjmem z výdělečné činnosti (§ 37 zdp). Soud musí přisvědčit žalobci v tom, že ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. je ustanovením *lex specialis*, které dopadá na případy, kdy přeplatek vznikl proto, že nebyly splněny zákonné podmínky pro souběžné pobírání starobního důchodu a příjmu z výdělečné činnosti. Právě výslovný odkaz v textu zákonného ustanovení na § 37 zdp, i když je uveden v poznámce pod čarou, jasně vymezuje případ, na který dopadá. Pokud by měl zákonodárce na mysli i jiné případy či situace, zcela jistě by na ně také odkázal.

K otázce odpovědnosti dle § 118a a násl. zákona č. 582/1991 Sb. se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Např. v rozsudku 6 Ads 6/2005 ze dne 16.2. 2006 uvedl, že *„ustanovení § 118a až § 118c zákona č. 582/1991 Sb. jsou opatřena nadpisem nad § 118a „odpovědnost příjemců dávek důchodového pojištění a organizací“. Ustanovení § 118a v prvním odstavci zakládá nárok plátce důchodu na vrácení neprávem vyplacených částek, pokud se tak stalo v důsledku zavinění příjemce dávky, v § 118b cit. zákona je pak založena odpovědnost zaměstnavatele za přeplatek, pokud jeho vznik zavinil tento subjekt. Z textace ustanovení § 118a odst. 1 cit. zákona (nesplnění povinnosti, přijetí dávky, ačkoliv příjemce musel z okolností předpokládat, že dávka byla vyplacena neprávem, nebo jiné vědomé způsobení přeplatku) je zřejmé, že ke vzniku odpovědnosti podle odst. 1 je nutné zavinění, zde alespoň ve formě nevědomé nedbalosti. Odpovědnost zaměstnavatele zakotvená v § 118b cit. zákona je založena zejména na předpokladu protiprávního úkonu, vzniku přeplatku, příčinné souvislosti a zavinění (byť subjektivní princip není v § 118b explicitně jasně vyjádřen, nepochybně však plyne zejména ze systematické souvislosti s § 118c cit. zákona). Podle posledně uvedeného ustanovení je založena společná odpovědnost příjemce dávky a jeho zaměstnavatele, jestliže oba způsobili*

vznik přeplatku, přičemž se jedná o závazek solidární. Organizace a příjemce důchodu se vzájemně vypořádají podle míry zavinění. Plátce důchodu v těchto případech je oprávněn obrátit se na kteréhokoliv z odpovědných subjektů a požadovat na něm vrácení celého přeplatku. Ustanovení § 118a odst. 2 cit. zákona č. 582/1991 Sb., představuje případ tzv. objektivní odpovědnosti, tzn., k jejímu vzniku se zavinění nevyžaduje. Jestliže zákon o důchodovém pojištění stanoví, že výplata starobního důchodu za určitých okolností nenáleží, pak byl-li důchod za těchto okolností vyplacen, má jeho plátce nárok na vrácení vyplacených částek, aniž se zkoumá, zda a nakolik příjemce dávky či jeho zaměstnavatel vznik přeplatku zavinili. Ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. dopadalo nejen na konkurenci výplaty starobního důchodu s příjmem z výdělečné činnosti, ale též na případy vzniku přeplatku na vdovském či vdoveckém důchodu v souvislosti s uzavřením sňatku a přeplatku na sirotčím důchodu po 26 roce věku. Úprava odpovědnosti za přeplatek na starobním důchodu v případě konkurence s příjmem z výdělečné činnosti obsažená v § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. dopadala tak speciálně na případy, kdy zákon o důchodovém pojištění v § 37 odst. 1 ve znění účinném do 31. 12. 2003 stanovil, že výplata starobního důchodu nenáleží“. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku 4 Ads 163/2009 ze dne 13.4. 2011 k ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) a c) zdp uvedl, že „dávky důchodového pojištění, které již byly vyplaceny v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, nelze zpětně vymáhat. Snížení či odnětí důchodu, jakož i zastavení jeho výplaty lze ze zákona provádět zásadně toliko do budoucna, s výjimkou případů, kdy tyto dávky byly vyplaceny neprávem v důsledku zaviněného porušení povinností ze strany příjemce dávky“. Oba rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz.

Soud se pozastavuje nad praxí žalované, která za situace, kdy původní přeplatek na starobním důchodu ve výši 436.838,-Kč (dle rozhodnutí žalované ze dne 7.4. 2005) nebyl žalobcem zaplacen, pouze bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o povinnosti žalobce tento přeplatek uhradit, přichází s rozhodnutím ze dne 20.7. 2009, kterým žalobci zvyšuje starobní důchod podle § 34 odst. 2 zdp. Žalobce byl oprávněně v dobré víře, že mu zvýšení starobního důchodu náleží. Protože se však právo žalované na vrácení přeplatku ve výši 436.838,-Kč prekludovalo (nikoliv vinou žalobce), reagovala na nově vzniklou situaci rozhodnutím ze dne č. I ze dne 3.11. 2010, č.j. 290 715 034 ve spojení s rozhodnutím o námitkách č. I ze dne 9.3. 2011, č.j. 290 715 034/315-LP, kterým žalobci snížila starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. c) zdp, neboť podmínky ust. § 34 zdp nesplňuje. Tento postup žalované, tedy snížení starobního důchodu do budoucna, byl soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 32 Ad 17/2011 shledán jako správný a zákonný.

Jinak je tomu ale v projednávaném případě. Jak je uvedeno výše, k přeplatku na starobním důchodu v tomto řízení došlo proto, že žalobce nadále nesplňoval podmínky pro zvýšení starobního důchodu podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, resp. podle § 34 odst. 2 zdp. Na takový případ však speciální ustanovení § 118a odst. 2 zopsz nedopadá, neboť pro aplikaci tohoto ustanovení o objektivní odpovědnosti chybí příslušné zmocnění nebo odkaz. Soud musí přisvědčit názoru žalobce i v tom, že přeplatek na starobním důchodu nevznikl

jeho zaviněním či vědomou nedbalostí, a proto s odkazem na výše uvedené nelze aplikovat ani ustanovení § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.

Soud shledal pochybení na straně žalované při aplikaci hmotného práva. Nezbylo mu proto, než v souladu s ustanovením § 78 odst.1 a 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí č. II ze dne 3.11. 2010, č.j. 290 715 034 pro nezákonnost zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení s tím, že dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. , když žalobce byl ve věci úspěšný a má proto proti žalované právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Žalobce byl v tomto řízení zastoupen advokátem a jeho náklady spočívají v úhradě služeb advokáta, který požadoval přiznání odměny za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 7.157,- Kč, která se skládá z částky 2.000,- Kč za čtyři úkony právní služby po 500,- Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, replika na vyjádření žalované, účast na ústním jednání dne 2.2. 2012) podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, z částky 1.200,- Kč za čtyři s nimi souvisejícími režijními paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., z cestovného autem za klientem k první poradě (jeho věk) z Malé Skály do Hradce Králové a zpět, celkem 152 km po 6,-Kč/km, tj. 912,-Kč, z cestovného za cestu vlakem k jednání soudu dne 2.2. 2012 v ceně zpáteční jízdenky 252,-Kč, z náhrady za ztrátu času podle § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dobu strávenou na cestě za 16 půlhodin po 100,-Kč, tj. 1.600,-Kč, tj. celkem 5.964,- Kč a z částky 1.193,-Kč jako 20% DPH (§ 14a odst. 1 cit. vyhlášky), celkem tedy 7.157,-Kč. Soud zavázal žalovanou k zaplacení této částky žalobci k rukám jeho zástupce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 9. února 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně